

Při freeridu na Antarktidě

Josef Šimůnek – šéf českých horských vůdců UIAGM: Klienti možná budou losovat o to, kdo půjde do hor. Jsou přelidněné.

Stoupám na skialpech na Výrovku v Krkonoších a musím říct, že se mi pořád mění před očima. Ještě pamatuji tu malou boudičku, do které každou zimu vedl tunel. Současná stavba je tady sice už třicet let, v poslední době ale prochází dalším obrozením. Kromě nastříkaného ledového rampouchu pro lezení si všímám, že dřív tudy projížděly stovky běžkařů a nyní je to jeden skialpinista za druhým. Běžkaře jsem nezahlédl. Lví podíl na tom má předseda České asociace horských vůdců Pepa "Šimon" Šimůnek. Zástupce legendární skialpinistické značky Ski Trab pro střední Evropu a třeba i batohů ABS Airbag, se zúčastnil 14 expedic na osmitisícovky. Dnes žije s provozovatelkou Výrovky Míšou Šťastnou právě na hřebenech našich nejvyšších hor. Tam jsme rozhovor natáčeli.

  Petr Šimáček

Šimone, jestli dobře počítám, tak už 24 let vodiš lidi po horách. Baví tě to ještě?

Když to řeknu kulatně, tak se musím přesaltovat do pozice, že to není tvoje túra. I přesto, že vylezu na vrchol a fyzicky tam stojím, pořád je to akce mého hosta, který si mne najal a jsem za něj odpovědný. Můj výborný kamarád Pepa Morávek a také horský vůdce UIAGM říká, že jsme v podstatě animátoři. Na druhou stranu každá túra ti přine-

se strašně moc poznatků o sobě. Jestli se dokážeš ovládnout, jestli si nebudeš léčit své ambice apod. Zní to jako klišé a každý čtenář si jistě řekne: "Ježíš, ten zas kecá". Je to opravdu takový balanc vlastního ega, které musíš trochu popřít. Nadneseně se říká, že horskému vůdci by se měla odebrat licence v okamžiku, kdy přestane lézt s kamarády. Je to totiž znamení, že práci bere jen jako byznys.

Klienty vodiš i na osmitisícovky, pak se ale vrátíš na Výrovku a ukazuješ Krkonoše. Pořád s nadšením, i když ten terén není tak složitý. Jak je to možné?

Pozor, to by ses divil. Letos jsem šel Rýbrcoul Route (přechod Krkonoš na skialpech - pozn. red.) a u Vysokého kola jsme zabloudili. Foukalo 130 km/h, mlha, nic nebylo vidět. Záhy jsme se našli, ale myslím si, že Krkonoše jsou nejpodceňovanější hory světa. Ty kopce

tady dosahují jen 1500 metrů nad mořem a jsou na severu, takže je to ekvivalent klimatických podmínek někde jako v Alpách nad 2500 m. Takže to nuda rozhodně není!

Oba pocházíme z Jičína a vždy nás lákala blízkost Prachovských skal. Vím ale o Tobě také to, že lezení zdaleka nebyl jediný sport, kterému jsi se věnoval.

Netuším, jak je to možné, ale funguje tam něco jako outdoorové genius loci. Když si vezmu, že v městě s dvacetipětitisíci obyvateli je možná víc jak deset sportovních a outdoorových prodejen, tak to zní jako nesmysl. Ale je to tak. V podstatě každý na gymplu běhal orientáček. Holky, které si lakovaly nehty, byly určitě jednou na nějaké pískovcové věži. Já jsem dělal judo, což mi možná přineslo stabilitu, byl jsem v místním aeroklubu, denně jsem hrál s taškou pingpong, takže něco na postřeh. Jezdil jsem na běžkách a na nedalekém kopci Tábor jsme s kamarády měli mezi jabloněmi vybudovaný letmý kilometr, nebo Hahnenkamm (Streif), takže to mě všechno formovalo.

Čili úplný opak toho, co baví dnešní děti?

Četl jsem nějaký odborný článek, že současné děti jsou kvůli mobilům a počítačům takzvaní digitální domorodci. To my rozhodně nejsme. Proto své děti nutím a tak trochu podplaceným násilím

je beru třeba na běžky. Dostanou čokoládu a ony jdou. S maminkou pak chodí na skialpy, spí i v zimě pod stanem, v létě jezdíme na vodu. Je to jiné než dřív. Kdysi jsme měli stovku, 80 korun jsme propili v pivu, takže nám zbyla dvacka na rohlíky. A dnešní děti? Na druhou stranu ale, proč jim ten mobil nebo tablet nedopřát? Taky nemůžeš chtít po Nepálcích, aby v Namche Bazaar žili jako před tím, než tam přišel Hillary. Dnes má několik tamních rodin majitelů lodží dohromady jeden vrtník a letí do Káthmándú do kina. Takový je svět a já si netroufnu říct, jestli je to dobře nebo špatně, takový borec nejsem.

Ted' ale zpátky k výstupům a lezení, jsme v časopise lidé&HORY. Jakého vrcholu si nejvíc ceníš? Je to ten, na kterém si pomyslně dostal "nejvíc na zadek"?

Na zadek jsem dostal několikrát i u nás doma na Prachově. Třeba s Láďou Šoltyssem jsme lezli cestu na Drážďany, která se jmenuje Svátky zapomnění (Vlhc). Tam nám přišlo, že jsme úplně zapomněli lézt. Spadl jsem totiž na takovou zídku z docela velké výšky. Ale to jsou takové vzpomínky, koho to zajímá? Žiješ současností, moje vzpomínky nikomu nepomohou, z principu to ani nikoho nemůže zajímat. Je to nesdělitelné a pro nezúčastněného i prázdné sdělení. Ale nejvíc si vážím toho, že jsme všichni všechno přežili.

Myslíš, že by se tedy nemělo referovat o výstupu Čechů například na Mt. Everest? Tam už byl kdeko a je to tedy čistě jeho soukromý prožitek?

Je to, jako když vylezeš na Mt. Blanc s vůdcem a přišel bys do Chamonix a v tamních novinách žádal o hlavní rozhovor. Řeknou Ti: "Dobrý, ale promiň, ten rozhovor psát nebudeme, je to zbytečný." Něco jiného by to ale bylo, kdybys tam zaklepal v roce 1820. To by pak bylo pravděpodobně nejen v celoplošných francouzských novinách. Na druhou stranu chci říct, že nechápu, proč se na Everest nadává. On za to nemůže. Navíc se tam dají udělat zásadní prvovýstupy, na ně čeká například pravá část jihozápadní stěny.

Jakým směrem se vlastně ubírá vývoj vodění po horách. Když jste kdysi zakládali Českou asociaci horských vůdců, jaké jste měli představy a jaká je nyní realita?

První impulz byl v tom, že člověk je líný a chce si vydělávat peníze tím, co ho baví. Takže přece nebude chodit do práce jako inženýr geodézie.... Tak to si dělám legraci, mně i to měření bavilo. Přemýšlel jsem ale jak to zlepšit. No a tak jsme s Věřou Novákem v roce 1998 asociaci založili. Začal to Dušan Stuchlík a pomohl při tom i Láďa Jirásko. Řada lidí si nicméně pořád myslela, že to nepůjde, že k tomu nemáme hory. V současné době je u nás 40 horských

Na Kobyle v Příhrázech

S klienty při traverzu Breithornu ve Walliských Alpách